

Femte söndagen i fastetid 2023

Gud är livets Herre. Allt som lever och andas har sitt ursprung i Gud. Allt skapat pekar tillbaka på Skaparen. Han håller skapelsen i sin hand. Han är en livgivande Gud. Han vill befria oss från dödens bojor och förbannelse. Därför har han låtit sin Son dela både vårt liv och vår död. Genom Jesu död har dödens makt brutits. Hans uppståndelse är det stora tecknet på livets triumf över dödens makt. När vi nu närmar oss påskens högtid, får vi glädja oss över Guds oändligt stora godhet, han som vill ge oss del av det liv som aldrig skall ta slut, det liv som inte kan ta slut, eftersom det är en delaktighet i hans eget liv.

Dagens evangelium om hur Lasarus uppväcks från de döda är ett tecken som pekar fram på den slutgiltiga segern över döden som Jesu uppståndelse är. Jesus är herre över liv och död. Han får genom hela sitt liv och sina handlingar visa oss Guds allmakt. Han står över alla naturlagar och dess konsekvenser, eftersom allt skapat har kommit till i och genom honom. När han stiger ner i sin skapelse och blir en del av den behåller han sin makt över den. Men samtidigt gör hans sig också beroende av skapelsens verklighet. Han får lida. Han *måste* lida. Han får utstå alla de kval och svårigheter som tillhör vår mänskliga verklighet, men han är inte bunden av dem. Av fri vilja och av kärlek till oss vill han dela våra livsvillkor för att visa oss sin totala solidaritet och ständiga medkänsla med oss. Allt detta blir tydligt i dagens evangelium, när han av kärlek till Lasarus och hans systrar väcker honom till liv igen.

Dessa tre heliga syskon, Lasarus och hans systrar Maria och Marta, tillhör Jesu allra närmaste vänner. Det var en familj som han gärna besökte, där han fick erfara mänsklig värme och omtanke. Sedan en tid tillbaka får vi fira dem med en gemensam liturgisk festdag. På så sätt blir vi påminda om familjens betydelse, också i en tid och miljö som vår individualistiskt präglade omvärld. Jesus ger sig tid att undervisa, ja, ibland förmana dessa syskon. Maria får beröm för sin kontemplativa livshållning, medan Maria fick höra att hon måste lugna ner sig lite och inte vara avundsjuk på sin syster och hindra henne i hennes bön. Idag är det däremot Marta som får avge sin trosbekännelse, som sedan dess får eka i kyrkan genom alla tider: ”Ja, Herre, jag tror att du är Messias, Guds Son, han som skulle komma hit till världen” (Joh 11:27).

När Jesus gör sina tecken och under sker det alltid i en trons miljö, bland människor som sätter all sin lit till honom. Allt slags människor i Jesu omgivning, judar och hedningar, ja, till och med stora syndare och quislingar som samarbetade med den romerska ockupationsmakten visade stor tro på Jesus och hans makt. Jesus vill frälsa och hjälpa alla människor, onda och goda, likgiltiga och hängivna. Alla behöver hans frälsande nåd och kärlek, hans förlåtelse och

omsorg. I dagens evangelium är det några av Jesu närmaste vänner som får erfara hans speciella nåd när Lasarus uppväcks från de döda. Vid andra tillfällen under Jesu liv på jorden eller den efterföljande tvåtusenåriga traditionen kan det vara helt andra människor som får möta hans omtanke och omsorg; stora förbrytare och förföljare. Jesus vill till varje pris frälsa oss människor, vilka vi än är och vad vi än har gjort och ge oss del av sitt eviga liv.

Som Jesu lärjungar, som döpta och troende, är vi alla föremål för Jesu frälsande och livgivande handlande på ett helt speciellt sätt. Paulus vänder sig direkt till oss och påminner oss alla om att Jesus vill göra ”era dödliga kroppar levande genom att hans ande bor i er” (Rom 8:11). Redan här och nu, mitt i vårt vanliga liv, pågår detta livgivande frälsningsverk i oss genom den helige Ande som bor i oss genom dopets nåd. Redan nu ser vi frukterna av Jesu uppståndelse inom oss, om vi lär oss att se med trons, hoppets och kärlekens ögon på hela vår existens. Det innebär ofta att vi ser på verkligheten så att säga bakifrån. Vi erfar det snarare som en längtan efter att bli mer och mer fria vår självupptagenhet, från våra brister och syndiga tendenser. Det är viktigt att förstå att Gud ofta handlar på detta sätt. Han visar oss snarare det som fattas oss för att komma honom nära och få uppleva hans närvaro på ett tydligt och klart sätt. Därför blir det så att ju närmare han kommer oss genom Andens verk inom oss, desto tydligare ser vi också vårt stora behov av hans frälsande och livgivande nåd. Ju mer Gud handlar i oss, desto mer ödmjuka blir vi och inser till fullo vår svaghet och vårt totala beroende av honom. Samtidigt föds det en djup glädje och tacksamhet inom oss över att Gud inte bara står ut med oss utan längtar efter att få komma oss allt närmare och närmare.

Inte nog med det, samtidigt får vi del av en allt större hängivenhet och längtan efter att allt mer kunna överlåta oss åt Jesus som i Andens kraft ger oss del av sitt eget liv. I dagens kollektbön bad vi just om detta: ”Ge oss, Herre, kärlekens gåva och glädje, så att vi lever av den hängivenhet i vilken Kristus gick sitt lidande till mötes och frälste världen”. Hela vårt liv får vi leva i djup förening med Jesus Kristus. Mer och mer blir det han som lever och verkar i oss. Mer och mer får vi leva av ”kärlekens gåva och glädje” i väntan på den fulla och eviga påsken.

Genom dagens evangelium om hur Jesus uppväcker Lasarus från de döda får också vi hopp och tillit. Vi förstår hur djup Jesu kärlek är. Det är den insikten som måste etsa sig fast inom oss, så att vi vad som än händer i vårt liv förblir fast övertygade om att Jesus har besegrat döden och synden. Genom sitt lidande på korset har han segrat en gång för alla. När vi nu går in i passionstiden för att följa Jesus på hans väg fram till den bittra döden, ger oss tron på uppståndelsens seger hopp och tillit. Det måste vi komma ihåg och hålla fast vid, också när korset drabbar oss själva, våra kära, ja, vem det vara må.